

καὶ στήρη περιγητῶν ἰπλάκωσαν ποικίλα
νὰ δύν τὰς ἀρχιτέττας.

Καὶ μόνου των κ'ουβάλησαν τοῦ ταξιδιῶν τῆς τσάνταις
κί' ἀρσενικοί καὶ θηλικὸν ἴνικαν ὄλοι λούτσα,
κί' ἐπῆγαν ἀποστολιῶδες γιὰ νάβρουνι λοκάνταις
κί' ἀκουγες τῆς ποδάρις των ὅτῃ; λάσπαις πλάτσα πλού-
[τσα.

B

Ἀπὸ κρότους δὲν κινεῖται τῆς κινήσεως ἡ γῆ...
τί πείδους κί' ἀηδία !..
ἐφρευγαν καὶ τῶν κυμμάτων οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ
γιὰ νὰ πᾶν περιοδεῖ,
μὰ κινεῖται καρτοσίρης δὲν ἄνικῶθη ὅτὸ ποδάρι
καὶ δὲν εὐρισκαν κάρτοσα τὰ μπικουλά των νὰ πάρη.

Ἄλλ' οἱ φίλοι των προθύμως τὰ φορτώθηκαν ὅτους ὤμοις
κί' ἐτραγαν μ' αὐτὰ ὅτους ὄμοις,
καὶ πιζοὶ παρκολευθῶν τρίτοι, δεῦτεροι καὶ πρῶτοι,
κί' ὁ λόος ἔχειροκροτεῖται.

Ἐρημώσεως ἀγρίας βασιλείου μαύρη φρίκη,
δὲν κροτεῖ τὸ καμουσιται,
τετρατρώγων καὶ διτρώγων δὲν αἰσθάνουσαι σεισμόν,
ἴσπων ἀκαμαντοπόδων δὲν ἀκούεις καλπασιμόν,
μῆτε βάρθρα ἴμφοδες κανίνα, μῆτε πρόσταγμα φωνῆς,
μῆτε μὲ κρότους ῥόδες δὲν πλάκονεταί κανεῖς.

Ἔνα μαῦρο σακκουλάκι τὴν γαλήνην μας μαυρίζε
κί' ἄλλαις πινομα χολαῖς,
καὶ πολλὰ γιὰ τὸ σακκουλὶ κατὰ φρίνα μεμμρίζε
κί' ὁ πολίτης Σακκουλιεῖς.

Τάχα πῶς τὸ σακκουλάκι ὅτῃ; Εὐρώπης θὰ φανῆ
τὰς μεγάλας διανοίας ;...
χαλπρόνεται καὶ φεύγουσαν καθενὸς οἱ χαλινοὶ
σὰν τοῦ κρότους τὰς ἴνιας,
κί' ὁ κθεῖς τῶν Φιλελλήνων τὸ σακκὶ βαριέως φέρει
κί' οὐτ' οἱ μάγεις δὲν φωνάζουν «βάρη πίσω καρτοσίρη».

Γ

Ἡ κεντρικὴ Διεύθυνσις φρουρεῖτ' ἐξ ὀπλιτῶν,
ἄλλ' ὤμοις καὶ τὸν Πρέσβην τῶν Ἀμαζηλιανῶν,
πῶς κί' εἰς χοροῦ τοῦ Παλατιοῦ μὲ φράκο παρευρεῖθ,
ἐπὶ πονηρῶν τὸν ἴσταλαν εἰς τὸν Ἐισαγγελία,
πλὴν μετ' ὀλίγων ἀπ' ἐκεῖ ἐλευθερὸς ἀρέθῃ
κί' εὐθὺς οἱ καρτοσίρηδες τὸν κάνουν Βασιλεία.

Καὶ λυσιπνεῖς τοὺς χαλινοὺς τῆς παιδαγωγίας τότε
ὅτῃν Δημαρχίαν ὤρμησαν πανόχυροι ὀημόται
μετ' ἀστραποβροντῶν,
κί' ἐλάλησαν τὰ στήματα ρητόρων ἀμαζῶδων
περὶ τῶν Διληγιάνηδων, περὶ τῶν Μεταξῶδων,
καὶ τῶν Διευθυντῶν.

Κί' ὠρῆσθησαν ἐμβρονοῖ ποτὲ των νὰ μὴ ζήσουν
μ' ἀλλοδαποὺς κί' ἡμεδαποὺς ὅτὰ πόδια νὰ τοὺς ρίψουν,

κί' οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουν μὲ τὸ ζῆρι
μεγάλοι πεσόποροι.

Κί' ἀπὸ πυρίνου κερκυνῶν ἐγλάκωσαν ἐκεῖ
ὅτῃν Βουλτοσὺ ἔξανγύρισαν νὰ πῶν γιὰ τὸ σακκί,
καὶ τοῦπαν κί' ἂν τὸ βάλουν πῶς τίποτα δὲν βγαίνει
κί' ὁ Βουλτοσὺ τοὺς ἀπάντησε πῶς τῶχουν καὶ ὅτῃν Βιέννη.

Μὰ τὰ καμμένη τῶλοχ στρωμένα μὲς ὅτ' ἀχυροῖ
σάνο, κρηθροὶ κί' ἄχυρο ἔτραγαν μὲ χουζοῦρι,
ἴτιναζαν τῆς χαίταις των, κ'ουνοῦσαν τῆς οὐραῖς,
καὶ γιὰ τοῦ Βουλτοσὺ τὸ σακκὶ κουβιτνιζαζαν γλυκά,
κί' ὄλα τὸν εὐχάριστσαν μὲ τρεῖς ἀναφορὰς,
γιὰτὶ μὲ τοῦτο ἴγλυτσαν ἀπὸ τὰ λογικά,
κί' ἀνάσταναν προσωρινῶς ἀπὸ τὸ μαροῦδουλι
καὶ Θεοῖς ὅχωρεῖται ὀφάνεζαν τοῦ Βουλτοσὺ τὸ σακκουλὶ.

Περὶ τῶν καρτοσίρηδων παρλάτα γενικῆ,
κί' ὅταν κανεῖς τοὺς ἔλεγε γιὰ τοῦτο τὸ σακκὶ
εὐθὺς τοὺς ἐπεριγυνοῦ κρῦς ἰδρῶς καὶ φρικῆ,
κί' ὀλίγου δὲν μπαγλάρωμα θὰ πᾶσχαζε περίσσιο
κί' ἕνας ἀσίκης γαλατῆς ἀπὸ τὸ Λοιδωρικὶ
γιὰτὶ πουλοῦσε φανερὰ γιζοῦρι σακκουλιεῖς.

Καὶ τοῦ Σχολεῖου μικρὰ παιδιὰ ἐπέταξαν τὴν σάκκα
κί' ὁ κόσμος εἰς ἀνάθημα τῶν σάκκων ἐξετραγῆ,
κί' ὁ Φασουλῆς δὲν ξέρω πῶς ὕμνηθηκε τὸν Σάκκα,
τὸν εὐνοῦσαν τὸν γνωστόν τοῦ Πέρση Ἀστυάγη.

Κί' ἐτραγουδοῦσε μόνος του ἀπᾶρε κάρτοσα κί' ἔλα,
κί' ὅταν ἐκῦτταζε σακκὶ σὰν παλαβὸς ἐγέλα,
κί' ἔπῃρη τὴν γαῖθρόν του, σφριγῶσαν κατ' αὐτάς,
καὶ τὴν ἀκριβοεινίμιας ὅτους περιγητῆς.

Καὶ ρεῦμα συζητήσεως ἐφόρθε κί' ἐξογκοῦτο
καὶ πάντες συνεισκέπτοντο πῶς τὸ σακκουλὶ τοῦτο
κάθε σφῆς ἱστορικῶς ὅτὸ μέλλον θὰ τὸ κρινῆ,
καὶ μαῦρον σάκκων κί' ἡ Πατρίς ἐφόρσε κί' ἔθρηνε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελοῦ.

Γουτάκης ὁ Κυρῆκος, ἐκ τῶν γνωστώτων ἡμῶρων,
ἐκείνους ἡμερησίῃ τὴν Ἄνεον τὴν Μουζήν,
ἐκείνους προσημαίνων πολλῶν καὶ διαφόρων
κί' εἰς χρέμας πλοῦσιον καὶ θηλεκτῶ κομμάτι.
Κί' εἶπ' ἰὰ τὸν Κυρῆκο καὶ τὴν κυρὴ τὴν Ἄνεον
ἐκῦθῃσαν σπᾶσῶν καὶ τοῦρανοῦ τὸ μῆνα.

Περὶ τῆς ἐπιθροῦσεως τῆς πολιτικῆς
τῆς τῶν ἀρχαίων λαλοῦς καὶ γλώσσης κλειστικῆς,
μελέτημα πρῶτοντον καὶ νῖον δίχως ἴμα
κί' ἀπὸ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀναγνοῦν τὸ Βήμα.
Μίμηξ ἄναστασιολογὸς ὁ συγγραφεὺς κἀλλῆται,
ὅτις τῆς γλώσσης τὴν ἀκρῆν περὶ πολλοῦ ποιεῖται.

Λακωνικῶν ἴθλων τὰ μέλα περιέρων
ἐπὶλοκον βέβηλον,
καὶ τῆς Εὐαγγελίας Καπετανάκου ἔργον,
χάρων πολλῶν ἐγλαῖων.
Ἔκει καὶ μερολήγη περίφημα τῆς Μάνης
κί' ἄλλα πολλὰ τραυοῖμα μὲ σῆχους πῶ τὸ χένεις.

Ἡ Ἀδελφότης ἐν Χριστῷ, προκόπτουσα εἰς πίστιν,
τῶν περκαγμένων ἐκείνων ἐτίθεισε καλλιστην.